

Skočit do toho rovnýma nohama **Laura Martišková**

Co to vlastně znamená? Úplně rovné nohy nemá přece nikdo, nebo ano? Zkuste se stát pozorovateli. Především pokud jdete kolem fotbalového hřiště. Pánové, ale i dámy mající tento sport v oblibě, mívají často nohy do „o“. Jistá část populace je má zase do „x“.

Křivé nohy mají různé příčiny. Srovnat se dají. Existují dokonce nožní rovnátka! Co však dělat s nohama, mezi kterými s přehledem proběhne středně vzrostlý buvol? Nebo tzv. „iksky“, kdy se kolena scházejí a kotníky rozcházejí? Většinou je příčinou křivých nohou nějaké onemocnění – obezita, artróza, osteoporóza a další. No a co již zmíněný fotbal, či jízda na koni? Při takovýchto aktivitách přetěžujete vnější stranu nohou, tzv. pozice na „chaplina“, a tak se „rozkulacují“. Co teda ta nožní rovnátka? Vynález z Číny, za pár juanů vám tento kus gumy pomůže možná se sevřenými pěstmi a vírou.

Jak vám tedy může někdo tvrdit, že jste do toho skočili rovnýma nohama? Takový člověk se vám nevysmívá. Ba naopak! Tímto vám dává najevo, že jste se do něčeho pustili bez obav a strachu. Že jste svým způsobem odvážní. Tak jako můj kamarád Pavel. Je to fotbalista a za měsíc se žení! V srpnu bude tátou. A můžu o něm tvrdit, že do toho skočil rovnýma nohama!

Skočit do toho rovnýma nohama **Radek Žižlavský**

Nedávno jsem několikrát skládal zkoušku z teorie tělesné výchovy, takže vím, že pokud někdo skáče rovnýma nohama, tak má špatnou techniku skoku, ledaže by byl stůl, ale ten by skákal rovnými nohama. Ono se to bere trochu jinak. Rčení totiž občas bývají více než obrazná.

Vysvětlit, co přesně naše rčení znamená, je ošidné. Velmi podobné známému „odvážnému štěstí přeje“, které také můžeme vykládat dvojím způsobem. První je podobný přihlášení se na zkoušku den předem, přestože máte jiné zkoušky a povinnosti, večer usnout s pocitem, že přece jen něco v hlavě máte a další den mít zelené políčko a plácet se po rameni, že jste odvážní skokani s rovnýma nohama!. Úspěšný skokan, to je první pojetí.

Druhý výklad přenáším na příběh v létě u vody: idylka, pivo, kamarádi, energie ze slunce a čakry tak čisté jako sama voda v lomu. Ejhle, neuvěřitelný nápad, jaký měly již stovky příznivců adrenalinu a ještě mít budou. Šupky dupky do vody, no a jak jinak, než „rovnýma nohama“. Chvilu smíchu, chvíle odhodlání – prásk! Už ho měli, vlastně neměli, rovné nohy se změnilly na cosi podivného tvaru, neskonale křik a telefonát na jedničku a dva vozíčky. Se štěstím nebudou potřeba, v horším případě skokan bude potřebovat vozíček jen jeden. Kol a kolem se obě vysvětlení točí kolem ne tolik rozvážného rozhodnutí, ale o to odhodlanějším. Skákání do toho „rovnýma nohama“ totiž není pro žádné zbabělce.

Skočit do toho rovnýma nohama **Anna Heraltová**

Prázdniny už se chýlí ke konci a nám, školou stále ještě povinným, začalo být jasné, že brzy budeme muset vyměnit válení šunek a chytání lelků za sešity a učebnice. Rozhodli jsme se tedy plácnout se přes kapsu a využít poslední dny prázdnin sbíráním neobvyklých zážitků. Tou dobou v Brně otevřeli nové trampolínové centrum, a toho se prostě nemohlo nevyužít!

Zajistili jsme si místa a ještě tentýž večer jsme vyrazili. Třicet minut čekání se zdálo jako celá věčnost. A pak to konečně přišlo. Převléct se, instruktáž a... hurá na trampolíny! Byla jsem v sedmém nebi. Líтали jsme vzduchem jako Armstrong na měsíci. Po chvíli nám ale skákání na trampolínách začalo lézt krkem, a když už jsme toho měli i plné zuby, přesunuli jsme se o dům dál. Na druhém konci haly byla cvičná jáma naplněná molitanovými kostkami. Rozběhla jsem se, odraz a... hop. Paráda! Byla jsem v tom až po uši. Vydrápala jsem se z hromady molitanu a další skok. Skočila jsem do toho po hlavě. Takový malý pokus o salto. Povedlo se. Začala jsem si být jistá v kramflecích. „Do třetice všeho dobrého,“ řekla jsem si. Pořádný rozběh, silný odraz a... hop. Skočila jsem do toho rovnýma nohama. Křup! Hrklo ve mně jak ve starých pendlovkách. Taková bolest! Měla jsem na krajíčku. Začala jsem natahovat moldánky. Molitanových kostek jsem v té chvíli měla až po krk. Nemohla jsem se postavit. Myslela jsem, že mě omyjou. Začala jsem si sypat popel na hlavu, ale už bylo pozdě. A jak to dopadlo? To už je teď asi všem jasné. Těžká distorze kotníku a 3 měsíce o berlích. Zkrátka jsem asi neměla svůj den. Nebo jsem možná vstala z postele levou nohou. Anebo jsem jen neměla kliku. Ať tak či tak z podobných aktivit mě to na dlouhou dobu vyléčilo. Takže, milé děti, mějte se na pozoru a raději než ruce a nohy zlomte vaz. Ono se někdy vyplácí skočit do toho po hlavě, ale rovnýma nohama raději nikam neskákat. To se vám může zkrátka a dobře škaredě vymstít.